

Κάποτε στην Αμερική...

Παναγιώτης Μαυροειδής

Δέος, θαυμασμός, μίσος. Ήταν διαφορετικές στάσεις απέναντι στις ΗΠΑ. Για διαφορετικούς ταξικούς, πολιτικούς λόγους και ιδεολογικές αφετηρίες. Όμως υπήρχε μια κοινή βάση: Δυναμική είσοδος και άνοδος των ΗΠΑ στο παγκόσμιο οικονομικό και πολιτικό στερέωμα. Η χώρα των “μεγάλων ευκαιριών”, της ταχύτατης ανάπτυξης, μητρόπολη της τεχνολογίας, της παγκόσμιας οικονομικής, πολιτικής, στρατιωτικής ισχύος. Ηγέτιδα δύναμη του σύγχρονου καπιταλιστικού κόσμου. Φόβος και τρόμος για τους αντιπάλους, αλλά και δύναμη ηγεμονικής χαλιναγώγησης των “φίλιων” ανταγωνισμών.

Κάποτε...

Οι ΗΠΑ δεν είναι πλέον και τόσο “μεγάλη”. Για αυτό θέλει να την κάνει “**Ξανά μεγάλη**” ο Τραμπ. Που δεν είναι μόνο ο Τραμπ...

1. Κάποτε οι ΗΠΑ στηρίχτηκαν – εκτός βέβαια του εξανδραποδισμού των ιθαγενικών φυλών και την αρπαγή γης και πλούτου – στην πεποίθηση ότι οι ορδές των ξυπόλυτων, απόκληρων, φτωχών, αλλά και κακοτράχαλων, πεισματάρηδων ανθρώπων, που ξέρανε να στίβουν την πέτρα για να ζήσουν, είναι πλούτος που θα τις ωθούσε μπροστά. Απέναντι σε μια Ευρώπη μωσαϊκό εθνών και φυλών που έβγαζαν διαρκώς τα μάτια τους και πήγαινε από τεμαχισμό σε τεμαχισμό, οι ΗΠΑ ήταν εξ αρχής πολυεθνικό κράτος μεταναστών, ένα απέραντο χωνευτήρι ανθρώπων και πολιτισμών, που της έδωσαν τεράστιο δυναμισμό.

Σήμερα οι ΗΠΑ πανικοβάλλονται από την έλευση των φτωχών που κυνηγούν το ξεφτισμένο πλέον “αμερικανικό όνειρο”. Τους κηρύσσουν ανηλεή πόλεμο, υψώνουν φράχτες, εξαπολύουν στρατό και αστυνομία παντού. Την ίδια στιγμή που ονειρεύονται ένα νέο κύμα εκβιομηχάνισης και χρειάζονται εργατικά “**χέρια**”! Πώς να βρουν τα “**χέρια**”, όταν δε θέλουν τους ανθρώπους;

2. Κάποτε, στο ίδιο πνεύμα, στην ίδια παράδοση αυτοπεποίθησης ότι οι ΗΠΑ μπορούν να ενσωματώσουν τα “καλύτερα μυαλά”, τα πιο διαπρεπή τους πανεπιστήμια, δημόσια και ιδιωτικά, άνοιγαν τις πόρτες και έδιναν υποτροφίες σε κάθε Ινδό, Κινέζο, Κορεάτη, Έλληνα ή Αφρικανό νεαρό που διψούσε να ανέβει γρήγορα τα σκαλιά της γνώσης, της καταξίωσης, της επιτυχίας/και της αυταπάτης του.

Σήμερα οι υπουργοί παιδείας και ασφάλειας των ΗΠΑ απαιτούν από τους Πρυτάνεις να

παραδώσουν λίστες προγραφών και απελάσεων των φοιτητών τους

3. Κάποτε, οι ΗΠΑ ήταν η κοιτίδα του αστικού θετικισμού και της αποθέωσης της επιστήμης. Κήρυσσαν πόλεμο στη μεταφυσική, στην πρόληψη, στην προκατάληψη. Τιμούσαν το **“πώς”** συμβαίνει κάτι με βάση την επιστημονική παρατήρηση, αν και δεν τολμούσαν να εξετάσουν το **“γιατί”**, όπως ο ιστορικός υλισμός.

Σήμερα οι ΗΠΑ μισούν ακόμη και την υποψία της διερώτησης και της έρευνας στα πανεπιστήμιά τους. Πάνε πολλά χρόνια πίσω και από τότε που ο χωριάτης είχε επίγνωση της άγνοιάς του και τη σοφία όμως να πει στο παιδί του “σπούδασε να γίνεις άνθρωπος, να μη γίνεις σαν εμένα”.

Σήμερα οι ΗΠΑ κηρύσσουν τη νίκη του άμυαλου χωριατισμού, της άγνοιας ως υπερηφάνειας, της πρόληψης ως τρόπου ζωής, της μεταφυσικής και της θεοκρατίας, με τον Τραμπ να υπόσχεται Πασχαλιάτικα ότι θα κάνει την Αμερική “πιο θρησκευόμενη”. Μισεί και καταργεί χιλιάδες δασκάλους και γιατρούς που επιμένουν να είναι στην πλευρά της επιστήμης που ερευνά και της κριτικής που αλλάζει τα πράγματα προς το καλύτερο.

4. Κάποτε, οι ΗΠΑ σήκωσαν τη σημαία του “ελεύθερου εμπορίου” και της αχαλίνωτης, χωρίς σύνορα και όρια αγοράς. Σήμερα κλαψουρίζουν ότι έπεσαν θύματα του θριάμβου τους και κηρύσσουν πόλεμο για την “απελευθέρωση”! Όχι μόνο από την απειλή της Κίνας, αλλά και από το Μπαγκλαντές, την Μιανμάρ, το Βιετνάμ και άλλους, βάζοντας δασμούς ακόμη και σε ακατοίκητα νησιά πιγκουίνων της αρκτικής ζώνης. Δημιούργησαν οι ίδιες τη δυναμική νέων καπιταλιστικών κέντρων σε όλη τη γη, για να διαπιστώσουν ξαφνικά ότι τους αναλογεί μόλις το **13%** της παγκόσμιας μεταποίησης, με την Κίνα στην πρώτη θέση με **35%**.

5. Κάποτε, οι ΗΠΑ ανέμιζαν τα **“14 σημεία”** του Προέδρου τους Ουίλσον, κηρύσσοντας το δικαίωμα κάθε εθνότητας ακόμη και της πιο μικρής, για εθνικό αυτο-καθορισμό και ανεξαρτησία. Οι αναδυόμενες αστικές τάξεις πολλών εθνών, τις είδαν ως φάρο υποστήριξης. Ασφαλώς ήταν η μέθοδός τους για να δώσουν τη χαριστική βολή στη βρετανική αποικιοκρατία μετά τον Α΄ ΠΠ, αλλά και στις λοιπές γερασμένες και σε αποσύνθεση αυτοκρατορίες της Ευρώπης. Έπαιρναν έτσι τα σκήπτρα του κόσμου και την ηγεσία ενάντια στην απειλή εργατικών επαναστάσεων. Έγιναν στη συνέχεια η πιο μισητή δύναμη από καταπιεζόμενα έθνη και λαούς για να το τερματίσουν **σήμερα** θλιβεροί χορηγοί της **γενοκτονίας της Παλαιστίνης** με μέθοδο που θα ζήλευαν και οι ναζί.

Ας μη συνεχίσουμε το μακρύ κατάλογο.

Ανησυχούμε φυσικά για τις **πολεμικές κραυγές του πληγωμένου θηρίου**, που απειλεί να πάρει μαζί του στο θάνατο τους πάντες.

Καμία εμπιστοσύνη ή αυταπάτη δεν έχουμε για αυτούς που θέλουν να γίνουν Σατράπηδες στη θέση του Σατράπη.

Όμως χαιρόμαστε για αυτή την μεγάλη κατάντια των ΗΠΑ.

Για τον περίγελο που προκαλεί στους εχθρούς και την απογοήτευση των ορφανών ΝΑΤΟϊκών συμμάχων.

Διότι, τούτη η πτώση, υπό προϋποθέσεις μπορεί να αποτελέσει και βαρύ, ανεπανόρθωτο πλήγμα στο σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό.

Αν βάλει το χέρι της η ανεξάρτητη επαναστατική διεθνιστική δράση των εργατικών τάξεων και των λαών όλου του κόσμου.

“Η Δύση όπως την ξέραμε δεν υπάρχει πια” είπε με θλίψη η Φον ντερ Λάιεν. Δε χρειάζονται δάκρυα.

Goodbye America. Δε Θα λείψεις σε κανένα...